COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 16.7.2021
COM(2021) 388 final

ANNEX

ANEXĂ

la

Propunerea de DECIZIE a CONSILIULUI

referitoare la aderarea Uniunii la Convenția privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine în materie civilă sau comercială

{SEC(2021) 279 final} - {SWD(2021) 192 final} - {SWD(2021) 193 final}

CONVENȚIE PRIVIND RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA HOTĂRÂRILOR JUDECĂTOREȘTI STRĂINE ÎN MATERIE CIVILĂ SAU COMERCIALĂ

Părțile contractante la prezenta convenție,

Dorind să promoveze accesul efectiv la justiție pentru toți și să faciliteze comerțul și investițiile multilaterale bazate pe norme, precum și mobilitatea, prin intermediul cooperării judiciare,

Considerând că o asemenea cooperare poate fi consolidată prin crearea unui set de norme de bază uniforme privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine în materie civilă sau comercială, pentru a facilita recunoașterea și executarea efectivă a acestor hotărâri,

Convinse că o astfel de cooperare judiciară consolidată necesită, în special, un regim juridic internațional care să ofere o mai mare previzibilitate și securitate în ceea ce privește circulația globală a hotărârilor judecătorești străine și care să fie complementar Convenției din 30 iunie 2005 privind acordurile de alegere a forului,

Au decis să încheie prezenta convenție în aceste scopuri și au convenit asupra următoarelor dispoziții:

CAPITOLUL I – DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1
Domeniul de aplicare

(1) Prezenta convenție se aplică recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești în materie civilă sau comercială. Aceasta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă.

(2) Prezenta convenție se aplică recunoașterii și executării într-un stat contractant a unei hotărâri judecătorești pronunțate de o instanță a unui alt stat contractant.

Articolul 2
Situații excluse din domeniul de aplicare

(1) Prezenta convenție nu se aplică în ceea ce privește:

(a) statutul sau capacitatea juridică a persoanelor fizice;

(b) obligațiile de întreținere;

(c) alte domenii ale dreptului familiei, inclusiv regimurile matrimoniale și alte drepturi sau obligații care decurg din căsătorie sau raporturi similare;

(d) testamentele și succesiunile;

(e) insolvența, concordatul, rezoluția instituțiilor financiare și alte domenii similare;

(f) transportul de pasageri și de bunuri;

(g) poluarea marină transfrontalieră, poluarea marină în zonele din afara jurisdicției naționale, poluarea marină cauzată de nave, limitarea răspunderii pentru creanțe maritime și avarii comune;

(h) răspunderea pentru daune nucleare;

(i) valabilitatea, nulitatea sau dizolvarea persoanelor juridice sau a asociațiilor de persoane fizice sau juridice, precum și valabilitatea deciziilor organelor acestora;

(j) valabilitatea înregistrărilor în registrele publice;

(k) defăimarea;

(l) viața privată;

(m) proprietatea intelectuală;

(n) activitățile forțelor armate, inclusiv activitățile personalului acestora în exercitarea atribuțiilor lor oficiale;

(o) activitățile de asigurare a respectării legii, inclusiv activitățile personalului responsabil cu asigurarea respectării legii în exercitarea atribuțiilor sale oficiale;

(p) aspecte privind politica antitrust (concurență), cu excepția cazului în care hotărârea judecătorească se bazează pe un comportament care constituie un acord anticoncurențial sau o practică concertată între concurenți existenți sau potențiali pentru stabilirea prețurilor, pentru manipularea procedurilor de cerere de oferte, pentru stabilirea unor restricții sau cote de producție sau pentru împărțirea piețelor prin alocarea clienților, a furnizorilor, a teritoriilor sau a liniilor de comerț și în cazul în care un astfel de comportament și efectele sale au avut loc în statul de origine;

(q) restructurarea datoriei suverane prin măsuri unilaterale ale statului.

(2) O hotărâre judecătorească nu este exclusă din domeniul de aplicare al prezentei convenții atunci când un aspect căruia nu i se aplică prezenta convenție constituie o chestiune cu titlu preliminar în cadrul procedurii în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească și nu face obiectul litigiului propriu-zis. În special, simplul fapt că un astfel de aspect este invocat în apărare nu exclude o hotărâre judecătorească din domeniul de aplicare al convenției, dacă respectivul aspect nu a făcut obiectul litigiului.

(3) Prezenta convenție nu se aplică arbitrajului și procedurilor conexe.

(4) O hotărâre judecătorească nu este exclusă din domeniul de aplicare al prezentei convenții doar prin faptul că un stat, inclusiv un guvern, o agenție guvernamentală sau orice persoană acționând în numele statului, a fost parte la respectivul litigiu.

(5) Nicio prevedere din prezenta convenție nu afectează privilegiile și imunitățile statelor sau ale organizațiilor internaționale în ceea ce le privește pe acestea sau proprietățile lor.

Articolul 3
Definiții

(1) În prezenta convenție:

(a) „pârât” reprezintă persoana împotriva căreia a fost introdusă cererea sau cererea reconvențională în statul de origine;

(b) „hotărâre judecătorească” reprezintă orice decizie pronunțată de o instanță pe fond, indiferent de denumirea deciziei în cauză, inclusiv un ordin sau o ordonanță, precum și o stabilire a costurilor sau cheltuielilor judiciare de către o instanță (inclusiv de către un grefier), cu condiția ca aceasta să fie în legătură cu hotărârea judecătorească pronunțată pe fond, care

poate fi recunoscută sau executată în temeiul prezentei convenții. O măsură provizorie de protecție nu reprezintă o hotărâre judecătorească.

(2) O entitate sau o persoană, alta decât o persoană fizică, va fi considerată rezident obișnuit al statului:

(a) în care își are sediul statutar;

(b) în virtutea legislației căruia a fost creată sau funcționează;

(c) în care își are administrația centrală; sau

(d) unde se află sediul principal de desfășurare a activității comerciale.

CAPITOLUL II – RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA

Articolul 4
Dispoziții generale

(1) O hotărâre judecătorească pronunțată de o instanță a unui stat contractant (statul de origine) se recunoaște și se execută într-un alt stat contractant (statul solicitat) în conformitate cu dispozițiile prezentului capitol. Recunoașterea sau executarea pot fi refuzate doar în baza motivelor specificate în prezenta convenție.

(2) Fondul hotărârii nu se revizuiește în statul solicitat. Nu poate exista decât o examinare necesară pentru aplicarea prezentei convenții.

(3) O hotărâre va fi recunoscută și executată doar dacă aceasta produce efecte juridice și poate fi executată în statul de origine.

(4) Recunoașterea sau executarea poate fi amânată sau refuzată dacă hotărârea indicată la alineatul (3) face obiectul unei căi de atac în statul de origine sau dacă termenul de introducere a căilor ordinare de atac nu a expirat. Un refuz nu împiedică o cerere ulterioară pentru recunoașterea sau executarea hotărârii.

Articolul 5
Bazele recunoașterii și ale executării

(1) O hotărâre judecătorească poate fi recunoscută și executată dacă este îndeplinită una dintre următoarele cerințe:

(a) persoana împotriva căreia se solicită recunoașterea sau executarea avea reședința obișnuită în statul de origine în momentul în care persoana respectivă a devenit parte la procedură în fața instanței de origine;

(b) persoana fizică împotriva căreia se solicită recunoașterea sau executarea își avea sediul principal în statul de origine în momentul în care persoana respectivă a devenit parte la procedură în fața instanței de origine, iar cererea pe care se bazează hotărârea a rezultat din activitățile întreprinderii respective;

(c) persoana împotriva căreia se solicită recunoașterea sau executarea este persoana care a introdus cererea pe care se bazează hotărârea, iar aceasta nu este o cerere reconvențională;

(d) pârâtul avea o sucursală, o agenție sau o altă unitate fără personalitate juridică separată în statul de origine în momentul în care persoana respectivă a devenit parte la procedură în fața

instanței de origine, iar cererea pe care se bazează hotărârea a rezultat din activitățile sucursalei, agenției sau unității respective;

(e) pârâtul a consimțit în mod expres la competența instanței de origine în cursul procedurii în care s-a pronunțat hotărârea;

(f) pârâtul a formulat susțineri pe fond în fața instanței de origine, fără a contesta competența în termenul prevăzut de legislația statului de origine, cu excepția cazului în care este evident că o excepție de necompetență sau de exercitare a competenței nu ar fi fost admisă în temeiul legislației respective;

(g) hotărârea s-a pronunțat cu privire la o obligație contractuală și a fost pronunțată de o instanță din statul în care a avut loc sau ar fi trebuit să aibă loc executarea obligației respective, în conformitate cu

(i) acordul părților sau cu

(ii) legea aplicabilă contractului, în absența unui loc de executare convenit,

cu excepția cazului în care activitățile pârâtului legate de tranzacție nu au constituit în mod clar o legătură deliberată și substanțială cu statul respectiv;

(h) hotărârea s-a pronunțat cu privire la un contract de închiriere a unui bun imobil (închiriere) și a fost pronunțată de o instanță din statul în care este situat imobilul;

(i) hotărârea s-a pronunțat împotriva pârâtului cu privire la o obligație contractuală garantată printr-un drept real imobiliar în legătură cu un bun imobil situat în statul de origine, în cazul în care creanța contractuală a fost introdusă împreună cu o cerere împotriva aceluiași pârât cu privire la acest drept real;

(j) hotărârea s-a pronunțat cu privire la o obligație necontractuală care decurge din deces, vătămare corporală, daună sau pierdere de bunuri corporale, iar acțiunea sau omisiunea care a cauzat în mod direct un astfel de prejudiciu a avut loc în statul de origine, indiferent de locul în care s-a produs prejudiciul respectiv;

(k) hotărârea se referă la valabilitatea, constituirea, efectele, administrarea sau modificarea unei fiducii create în mod voluntar și dovedite în scris și

(i) la momentul introducerii acțiunii, statul de origine a fost desemnat în actul constitutiv al fiduciei drept statul în fața instanțelor căruia urmează să fie soluționate litigiile cu privire la astfel de chestiuni; sau

(ii) la momentul introducerii acțiunii, statul de origine a fost desemnat în mod expres sau implicit în actul constitutiv al fiduciei drept statul în care se află locul principal de administrare a fiduciei.

Prezentul paragraf se aplică numai hotărârilor judecătorești referitoare la aspecte interne ale unei fiducii între persoane care se află sau s-au aflat în cadrul relației fiduciare;

(l) hotărârea judecătorească s-a pronunțat cu privire la o cerere reconvențională:

(i) în măsura în care a fost în favoarea reclamantului din cadrul cererii reconvenționale, cu condiția ca cererea reconvențională să provină din aceeași tranzacție sau din același eveniment cu cererea principală; sau

(ii) în măsura în care a fost împotriva reclamantului din cadrul cererii reconvenționale, cu excepția cazului în care legislația statului de origine impune depunerea cererii reconvenționale pentru a se evita excluderea;

(m) hotărârea judecătorească a fost pronunțată de o instanță desemnată printr-un acord încheiat sau documentat în scris sau prin orice alte mijloace de comunicare care fac informațiile accesibile, astfel încât să poată fi folosite pentru referințe ulterioare, cu excepția unui acord de alegere exclusivă a forului.

În sensul prezentului paragraf, un „acord de alegere exclusivă a forului" reprezintă un acord încheiat între două sau mai multe părți, care desemnează, în vederea soluționării litigiilor apărute sau care ar putea apărea în legătură cu un anumit raport juridic, instanțele unui stat ori una sau mai multe instanțe specifice ale unui stat, excluzând competența judiciară a oricăror alte instanțe.

(2) În cazul în care se solicită recunoașterea sau executarea împotriva unei persoane fizice care acționează în principal în scopuri personale, de familie sau privind gospodăria (în calitate de consumator) în chestiuni care au legătură cu un contract încheiat cu un consumator sau împotriva unui angajat în chestiuni care au legătură cu contractul de muncă al angajatului:

(a) alineatul (1) litera (e) se aplică numai în cazul în care consimțământul a fost adresat instanței, verbal sau în scris;

(b) alineatul (1) literele (f), (g) și (m) nu se aplică.

(3) Alineatul (1) nu se aplică unei hotărâri judecătorești care s-a pronunțat cu privire la un contract de închiriere a unui bun imobil în scopuri rezidențiale (închiriere) sau care s-a pronunțat cu privire la înregistrarea unui bun imobil. O astfel de hotărâre judecătorească poate fi recunoscută și executată numai dacă a fost pronunțată de o instanță din statul în care este situat bunul.

Articolul 6

Baza exclusivă a recunoașterii și a executării

Fără a aduce atingere articolului 5, o hotărâre judecătorească privind drepturi reale imobiliare se recunoaște și se execută dacă și numai dacă bunul este situat în statul de origine.

Articolul 7

Refuzul recunoașterii și al executării

(1) Recunoașterea sau executarea poate fi refuzată dacă:

(a) actul de sesizare a instanței sau un act echivalent, inclusiv declarația privind elementele esențiale ale cererii:

(i) nu i-a fost notificat pârâtului în timp util și printr-un mijloc care să îi permită să ia măsurile necesare formulării apărării, cu excepția situației în care pârâtul s-a prezentat la o înfățișare, prezentându-și argumentele fără a contesta notificarea în fața curții de origine, cu condiția ca legislația statului de origine să permită contestarea notificării; sau

(ii) i-a fost notificat pârâtului în statul căruia i-a fost adresată solicitarea într-un mod incompatibil cu principiile fundamentale privind notificarea sau comunicarea actelor din statul solicitat;

(b) hotărârea judecătorească a fost obținută prin fraudă;

(c) recunoașterea sau executarea ar fi în mod evident incompatibilă cu ordinea publică a statului solicitat, inclusiv situațiile în care procedurile specifice care au condus la judecarea cauzei au fost incompatibile cu principiile fundamentale ale echității procedurale din

respectivul stat și situațiile care implică încălcări ale securității sau suveranității statului respectiv;

(d) procedura în fața instanței de origine a fost contrară unui acord sau unei desemnări dintr-un act constitutiv al unei fiducii, în temeiul căruia (căreia) litigiul în cauză trebuia să fie soluționat în fața unei instanțe dintr-un alt stat decât statul de origine;

(e) hotărârea intră în contradicție cu o hotărâre pronunțată de o instanță a statului solicitat în legătură cu un litigiu dintre aceleași părți; sau

(f) hotărârea intră în contradicție cu o hotărâre anterioară pronunțată de o instanță a unui alt stat privind aceleași părți într-un litigiu având același obiect, în cazul în care hotărârea anterioară îndeplinește toate condițiile necesare pentru recunoașterea sa în statul solicitat.

(2) Recunoașterea sau executarea poate fi amânată sau refuzată în cazul în care o procedură între aceleași părți cu același obiect este pendinte în fața unei instanțe din statul solicitat, în cazul în care:

(a) instanța din statul solicitat a fost sesizată înaintea instanței de origine; precum și

(b) există o legătură strânsă între litigiu și statul solicitat.

Un refuz în temeiul prezentului alineat nu împiedică o cerere ulterioară de recunoaștere sau executare a hotărârii.

Articolul 8
Întrebări preliminare

(1) O hotărâre judecătorească privind o întrebare preliminară nu se recunoaște sau nu se execută în temeiul prezentei convenții în cazul în care hotărârea se referă la un aspect căruia nu i se aplică prezenta convenție sau la un aspect menționat la articolul 6 asupra căruia s-a pronunțat o instanță dintr-un alt stat decât statul menționat la articolul respectiv.

(2) Recunoașterea sau executarea unei hotărâri judecătorești poate fi refuzată dacă și în măsura în care hotărârea s-a bazat pe o hotărâre cu privire la un aspect căruia nu i se aplică prezenta convenție sau la un aspect menționat la articolul 6 asupra căruia s-a pronunțat o instanță dintr-un alt stat decât statul menționat la articolul respectiv.

Articolul 9
Separabilitatea

Recunoașterea sau executarea unei părți separabile a unei hotărâri judecătorești este admisă atunci când se solicită acest lucru sau atunci când doar o parte a hotărârii poate fi recunoscută sau executată în temeiul prezentei convenții.

Articolul 10
Daune-interese

(1) Recunoașterea sau executarea unei hotărâri judecătorești pot fi refuzate dacă și în măsura în care hotărârea acordă daune-interese, inclusiv cu caracter punitiv sau exemplar, prin care nu se compensează o parte pentru o pierdere sau prejudiciul real suferit.

(2) Instanța sesizată va lua în considerare dacă și în ce măsură daunele-interese acordate de către instanța de origine permit acoperirea costurilor și cheltuielilor de judecată.

Articolul 11
Tranzacțiile judiciare

Tranzacțiile judiciare aprobate de o instanță a unui stat contractant sau care s-au încheiat pe durata procedurii desfășurate în fața unei instanțe a unui stat contractant și care sunt executorii în aceleași condiții ca în statul de origine se execută, în temeiul prezentei convenții, în același mod ca o hotărâre judecătorească.

Articolul 12
Documentele care trebuie furnizate

(1) Partea care urmărește recunoașterea sau care solicită executarea furnizează următoarele documente:

(a) o copie completă și autentificată a hotărârii judecătorești;

(b) dacă hotărârea a fost pronunțată în contumacie, originalul sau o copie autentificată a unui document care să ateste că actul de sesizare a instanței sau un act echivalent i-a fost notificat părții care nu s-a prezentat la proces;

(c) orice documente necesare pentru a stabili că hotărârea produce efecte sau, dacă este cazul, că este executorie în statul de origine;

(d) în situația menționată la articolul 11, un certificat din partea instanței (inclusiv a unui grefier) din statul de origine care să ateste că tranzacția judiciară sau o parte a acesteia este executorie în aceleași condiții ca o hotărâre judecătorească pronunțată în statul de origine.

(2) Dacă dispozițiile hotărârii judecătorești nu permit instanței solicitate să verifice respectarea condițiilor stipulate în prezentul capitol, respectiva instanță poate solicita orice alte documente necesare.

(3) Cererea de recunoaștere sau de executare poate fi însoțită de un document conex hotărârii judecătorești emis de o instanță (inclusiv un grefier) a statului de origine, în forma recomandată și publicată de Conferința de la Haga privind dreptul internațional privat.

(4) Dacă documentele menționate în prezentul articol nu sunt redactate într-o limbă oficială a statului solicitat, acestea vor fi însoțite de o traducere legalizată într-o limbă oficială, cu excepția cazului în care legislația statului solicitat prevede altfel.

Articolul 13
Procedura

(1) Procedura pentru recunoașterea, declararea caracterului executoriu sau înregistrarea executării și executarea hotărârii sunt reglementate de legislația statului solicitat, cu excepția cazului în care convenția prevede altfel. Instanța statului solicitat trebuie să acționeze cu celeritate.

(2) Instanța statului solicitat nu poate refuza recunoașterea sau executarea unei hotărâri în temeiul prezentei convenții pe motiv că recunoașterea sau executarea ar trebui solicitată într-un alt stat.

Articolul 14
Cheltuielile de judecată

(1) Nicio cauțiune, garanție sau depozit, indiferent de denumirea utilizată, nu îi poate fi impusă unei părți care solicită într-un stat contractant executarea unei hotărâri judecătorești

pronunțate în alt stat contractant pe motiv că este cetățean străin sau că nu își are domiciliul sau reședința în statul în care se solicită executarea.

(2) Un ordin de plată a cheltuielilor de judecată, emis într-un stat contractant împotriva oricărei persoane exonerate de obligațiile privind cauțiunea sau garanția în temeiul alineatului (1) sau al legislației statului în care s-a intentat acțiunea, devine executoriu în oricare alt stat contractant, la cererea persoanei îndreptățite să beneficieze de ordinul în cauză.

(3) Un stat poate declara că nu aplică alineatul (1) sau poate desemna printr-o declarație ce instanțe din jurisdicția sa nu aplică alineatul (1).

Articolul 15

Recunoașterea și executarea în temeiul dreptului intern

Sub rezerva articolului 6, prezenta convenție nu împiedică recunoașterea sau executarea hotărârilor judecătorești în temeiul dreptului intern.

CAPITOLUL III – DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 16

Prevedere tranzitorie

Prezenta convenție se aplică recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești în cazul în care, la momentul introducerii acțiunii în statul de origine, convenția producea efecte între acel stat și statul solicitat.

Articolul 17

Declarații care limitează recunoașterea și executarea

Un stat poate declara că instanțele sale pot refuza recunoașterea sau executarea unei hotărâri pronunțate de instanța unui alt stat contractant dacă părțile își aveau reședința în statul solicitat iar raporturile dintre părți, precum și toate celelalte elemente relevante ale litigiului, altele decât localizarea instanței de origine, aveau legătură doar cu statul solicitat.

Articolul 18

Declarații cu privire la domenii specifice

(1) Atunci când un stat are un interes important de a nu aplica prezenta convenție unui domeniu specific, respectivul stat poate declara că nu va aplica dispozițiile prezentei convenții la respectivul domeniu. Statul care emite o asemenea declarație trebuie să garanteze că aceasta nu este mai cuprinzătoare decât este necesar și că domeniul specific exclus este definit în mod clar și precis.

(2) Cu privire la respectivul aspect, convenția nu se aplică:

(a) în statul contractant care a emis declarația;

(b) în alte state contractante în care se solicită recunoașterea sau executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate de o instanță a unui stat contractant care a făcut declarația.

Articolul 19

Declarații privind hotărârile judecătorești referitoare la un stat

(1) Un stat poate declara că nu aplică prezenta convenție hotărârilor judecătorești pronunțate în urma unor proceduri la care este parte una dintre următoarele părți:

(a) statul respectiv sau o persoană fizică care acționează pentru statul respectiv; sau

(b) o agenție guvernamentală a statului respectiv sau o persoană fizică care acționează pentru o astfel de agenție guvernamentală.

Statul care face o astfel declarație trebuie să garanteze proporționalitatea acesteia și faptul că excluderea din domeniul de aplicare este definită în mod clar și precis. Declarația nu face distincție între hotărârile în care statul, o agenție guvernamentală a statului respectiv sau o persoană fizică care acționează pentru oricare dintre acestea este pârât sau reclamant în cadrul procedurii în fața instanței de origine.

(2) Recunoașterea sau executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate de o instanță a unui stat care a făcut o declarație în temeiul alineatului (1) poate fi refuzată în cazul în care hotărârea a fost pronunțată în urma unei proceduri la care fie statul care a făcut declarația, fie statul solicitat, una dintre agențiile guvernamentale ale acestora sau o persoană fizică care acționează pentru oricare dintre acestea este parte, în măsura specificată în declarație.

Articolul 20
Interpretare uniformă

În interpretarea prezentei convenții, se ia în considerare caracterul său internațional și necesitatea de a promova uniformitatea aplicării sale.

Articolul 21
Evaluarea punerii în aplicare a convenției

Periodic, secretarul general al Conferinței de la Haga privind dreptul internațional privat ia măsurile necesare pentru a evalua punerea în aplicare a prezentei convenții, inclusiv a oricărei declarații, și prezintă un raport în acest sens Consiliului pentru afaceri generale și politici.

Articolul 22
Sisteme de drept neunitare

(1) În ceea ce privește un stat contractant în care se aplică două sau mai multe sisteme de drept în diferite unități teritoriale, cu privire la orice aspect abordat în prezenta convenție:

(a) orice referire la legislația sau procedura unui stat este considerată ca reprezentând, după caz, o referire la legislația sau procedura în vigoare în unitatea teritorială respectivă;

(b) orice mențiune cu privire la instanța sau instanțele unui stat este considerată, după caz, ca mențiune privind instanța sau instanțele din unitatea teritorială relevantă;

(c) orice mențiune cu privire la o legătură cu un stat este considerată, după caz, ca mențiune privind legătura cu unitatea teritorială relevantă;

(d) orice mențiune cu privire la un factor de legătură cu un stat este considerată, după caz, ca mențiune cu privire la un factor de legătură cu unitatea teritorială relevantă.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), un stat contractant cu două sau mai multe unități teritoriale în care se aplică diferite sisteme de drept, nu este obligat să aplice prezenta convenție situațiilor care implică doar asemenea unități teritoriale diferite.

(3) O instanță dintr-o unitate teritorială a unui stat contractant cu două sau mai multe unități teritoriale în care se aplică sisteme diferite de drept nu este obligată să recunoască sau să aplice o hotărâre din alt stat contractant doar pentru că hotărârea a fost recunoscută sau executată în altă unitate teritorială a aceluiași stat contractant la prezenta convenție.

(4) Acest articol nu se aplică organizațiilor regionale de integrare economică.

Articolul 23

Relația cu alte instrumente internaționale

(1) Prezenta convenție se interpretează, în măsura posibilului, astfel încât să fie compatibilă cu alte tratate în vigoare în statele contractante și încheiate anterior sau ulterior prezentei convenții.

(2) Prezenta convenție nu aduce atingere aplicării de către un stat contractant a unui tratat care a fost încheiat înainte de prezenta Convenție.

(3) Prezenta convenție nu aduce atingere aplicării de către un stat contractant a unui tratat încheiat după prezenta convenție în ceea ce privește recunoașterea sau executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate de o instanță a unui stat contractant care, de asemenea, este parte la respectivul tratat. Nicio dispoziție a celuilalt tratat nu aduce atingere obligațiilor prevăzute la articolul 6 față de statele contractante care nu sunt părți la tratatul respectiv.

(4) Prezenta convenție nu aduce atingere aplicării normelor unei organizații regionale de integrare economică care este parte la prezenta convenție în ceea ce privește recunoașterea sau executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate de o instanță a unui stat contractant care este, de asemenea, stat membru al organizației regionale de integrare economică, în cazul în care:

(a) normele au fost adoptate înainte de încheierea prezentei convenții; sau

(b) normele au fost adoptate după încheierea prezentei convenții, în măsura în care nu afectează obligațiile prevăzute la articolul 6 față de statele contractante care nu sunt state membre ale organizației de integrare economică regională.

CAPITOLUL IV – DISPOZIȚII FINALE

Articolul 24

Semnare, ratificare, acceptare, aprobare sau aderare

(1) Prezenta convenție este deschisă spre semnare tuturor statelor.

(2) Prezenta convenție este supusă ratificării, acceptării sau aprobării de către statele semnatare.

(3) Prezenta convenție este deschisă spre aderare tuturor statelor.

(4) Instrumentele de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare sunt depuse la Ministerul Afacerilor Externe din Regatul Țărilor de Jos, care este depozitarul convenției.

Articolul 25

Declarații privind sistemele de drept neunitare

(1) Dacă un stat are două sau mai multe unități teritoriale unde se aplică sisteme de drept diferite cu privire la domeniile reglementate de prezenta convenție, acesta poate declara faptul că prezenta convenție își extinde sfera de aplicare la toate unitățile sale teritoriale sau numai la una sau mai multe dintre acestea. O asemenea declarație indică expres unitățile teritoriale cărora li se aplică convenția.

(2) Dacă un stat nu face nicio declarație în temeiul prezentului articol, convenția își extinde sfera de aplicare la toate unitățile teritoriale ale respectivului stat.

(3) Acest articol nu se aplică organizațiilor regionale de integrare economică.

Articolul 26

Organizații regionale de integrare economică

(1) O organizație regională de integrare economică care este constituită exclusiv din state suverane și care dispune de competențe în ceea ce privește toate sau o parte din domeniile reglementate de prezenta convenție poate să semneze, să accepte sau să aprobe convenția sau poate să adere la aceasta. În acest caz, organizația regională de integrare economică are drepturile și obligațiile unui stat contractant, în măsura în care organizația are competență în ceea ce privește domeniile reglementate de prezenta convenție.

(2) În momentul semnării, acceptării, aprobării sau aderării, organizația regională de integrare economică notifică în scris depozitarul cu privire la domeniile reglementate de prezenta convenție în legătură cu care statele sale membre au transferat competența respectivei organizații. Organizația notifică fără întârziere depozitarul, în scris, cu privire la orice modificări ale competenței sale precizate în cea mai recentă notificare efectuată în conformitate cu prezentul alineat.

(3) În vederea intrării în vigoare a prezentei convenții, orice instrument depus de o organizație regională de integrare economică va fi luat în considerare doar dacă organizația regională de integrare economică declară, în conformitate cu articolul 27 alineatul (1), că statele sale membre nu vor fi părți la prezenta convenție.

(4) Orice trimitere din prezenta convenție la „stat contractant” sau „stat” se aplică, de asemenea, când este cazul, unei organizații regionale de integrare economică.

Articolul 27

Organizația regională de integrare economică ca parte contractantă fără statele sale membre

(1) În momentul semnării, acceptării, aprobării sau aderării, o organizație regională de integrare economică poate declara că își exercită competența asupra tuturor domeniilor reglementate de prezenta convenție și că statele sale membre nu vor fi părți la aceasta, dar că își vor asuma obligații în virtutea semnării, acceptării, aprobării sau aderării organizației respective.

(2) În cazul în care o organizație regională de integrare economică face o declarație în conformitate cu alineatul (1), orice mențiune cu privire la un „stat contractant” sau „stat” din prezenta convenție se aplică, dacă este cazul, și statelor membre ale organizației.

Articolul 28

Intrarea în vigoare

(1) Prezenta convenție intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării perioadei în care se poate face o notificare în conformitate cu articolul 29 alineatul (2) cu privire la al doilea stat care și-a depus instrumentul de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare menționat la articolul 24.

(2) Astfel, prezenta convenție intră în vigoare:

(a) pentru fiecare stat ce a ratificat, acceptat sau aprobat convenția sau a aderat la aceasta ulterior, în prima zi a lunii care urmează expirării perioadei în care pot fi făcute notificări în conformitate cu articolul 29 alineatul (2) cu privire la statul respectiv;

(b) pentru o unitate teritorială la care a fost extins domeniul de aplicare al prezentei convenții în conformitate cu articolul 25 după intrarea în vigoare a convenției pentru statul care face

declarația, în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni de la notificarea declarației menționate la articolul respectiv.

Articolul 29
Stabilirea de relații în temeiul convenției

(1) Prezenta convenție produce efecte între două state contractante numai în cazul în care niciunul dintre ele nu a transmis depozitarului, în legătură cu celălalt, o notificare în conformitate cu alineatul (2) sau (3). În absența unei astfel de notificări, convenția produce efecte între două state contractante din prima zi a lunii care urmează expirării perioadei în care pot fi efectuate notificările.

(2) Un stat contractant poate notifica depozitarului, în termen de 12 luni de la data notificării de către depozitarul menționat la articolul 32 litera (a), că ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea unui alt stat nu are ca efect stabilirea de relații între cele două state în temeiul prezentei convenții.

(3) Un stat poate notifica depozitarului, după depunerea instrumentului său în temeiul articolului 24 alineatul (4), că ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea sa nu are ca efect stabilirea de relații cu un stat contractant în temeiul prezentei convenții.

(4) Un stat contractant poate retrage în orice moment o notificare pe care a efectuat-o în temeiul alineatului (2) sau (3). O astfel de retragere intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni de la data notificării.

Articolul 30
Declarații

(1) Declarațiile la care se face referire la articolele 14, 17, 18, 19 și 25 pot fi făcute în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării ori în orice alt moment ulterior și pot fi modificate sau retrase în orice moment.

(2) Declarațiile, modificările și retragerile sunt notificate depozitarului.

(3) O declarație efectuată în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării produce efecte concomitent cu intrarea în vigoare a prezentei convenții pentru statul în cauză.

(4) O declarație făcută la o dată ulterioară, precum și orice modificare sau retragere a unei declarații intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de trei luni de la data primirii notificării de către depozitar.

(5) O declarație făcută ulterior, precum și orice modificare sau retragere a unei declarații nu se aplică hotărârilor judecătorești pronunțate în urma unor proceduri care au fost deja inițiate în fața instanței de origine în momentul în care declarația produce efecte.

Articolul 31
Denunțare

(1) Un stat contractant poate denunța prezenta convenție printr-o notificare scrisă trimisă depozitarului. Denunțarea poate fi limitată la anumite unități teritoriale ale unui sistem de drept neunitar cărora li se aplică prezenta convenție.

(2) Denunțarea intră în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 12 luni de la data primirii notificării de către depozitar. Atunci când în notificare se specifică un termen mai lung pentru producerea de efecte a denunțării, aceasta produce efecte de la expirarea termenului mai lung ulterior datei la care notificarea a fost primită de depozitar.

Articolul 32

Notificări efectuate de depozitar

Depozitarul notifică membrilor Conferinței de la Haga privind dreptul internațional privat, precum și celorlalte state și organizațiilor regionale de integrare economică ce au semnat, ratificat, acceptat sau aprobat prezenta convenție sau au aderat la aceasta, în conformitate cu articolele 24, 26 și 27, următoarele informații:

(a) semnările, ratificările, acceptările, aprobările și aderările menționate la articolele 24, 26 și 27;

(b) data la care prezenta convenție intră în vigoare, în conformitate cu articolul 28;

(c) notificările, declarațiile, modificările și retragerile menționate la articolele 26, 27, 29 și 30; precum și

(d) denunțările menționate la articolul 31.

Drept care, subsemnații, pe deplin autorizați, au semnat prezenta convenție.

Adoptată la Haga, la 2 iulie 2019, în limbile engleză și franceză, ambele texte fiind în egală măsură autentice, într-un singur exemplar care se depune în arhivele Guvernului Regatului Țărilor de Jos, o copie certificată pentru conformitate a textului urmând a fi trimisă, pe cale diplomatică, fiecărui membru al Conferinței de la Haga de drept internațional privat la momentul celei de a douăzeci și doua sesiuni a acesteia, precum și oricărui alt stat participant la respectiva sesiune.